

Arrest

nr. 229 657 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 augustus 2011 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 3 augustus 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 2 oktober 2012 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Bij aangetekende brief van 22 november 2018 werd verzoeker opgeroepen omdat een nieuw element in aanmerking diende te worden genomen, namelijk het feit dat hij in 2016 is teruggekeerd naar Afghanistan.

1.4. Op 27 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 juni 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/08/2011
Overdracht CGVS: 06/01/2012*

In het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier hoorde het Commissariaat-generaal u op 14 december 2018 van 9.30 uur tot 10.45 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Shinwar (provincie Nangarhar). U ging naar school in het district. U woonde daar met uw ouders, broers en zussen, alsook met vier ooms aan vaderszijde.

Uw vader was een officier bij het Afghaans leger. Hij opereerde vanuit een legerbasis in Qalat (provincie Zabul). De Taliban kwamen dit te weten en vroegen hem herhaaldelijk met dit werk te stoppen. Ze spraken ook u aan, u moest uw vader overtuigen om zijn werkzaamheden voor het ANA te staken. Uw vader gaf daar geen gehoor aan. Op een dag werd u ontvoerd door de Taliban. Zij namen u mee naar een plaats op de grens met Achin. U werd daar vastgehouden. Toen er na ongeveer zes dagen een gevecht uitbrak tussen twee rivaliserende clans en de politie tussenbeide kwam, ontstond er ook in het kamp van de Taliban chaos. U kon daarvan gebruik maken om te ontsnappen, daarbij geholpen door iemand van de Taliban. U ging naar huis, vertelde daar wat er gebeurd was, waarna uw moeder en een oom uw vertrek uit Afghanistan regelden. Twee maanden na uw ontsnapping verliet u het land. U kwam naar België en diende hier op 3 augustus 2011 uw verzoek om internationale bescherming in. Op 2 oktober 2012 kreeg u de vluchtelingenstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u enkele keren naar Afghanistan bent teruggekeerd. U werd op 15 oktober 2016 tegengehouden in de luchthaven van Zaventem, waarbij werd vastgesteld dat u net terugkeerde van een verblijf gedurende een maand in Afghanistan (aankomst in Kabul op 10 september 2016). Nazicht van uw paspoort leerde dat u eerder dat jaar ook al eens gedurende een maand in Afghanistan was (van 12 maart 2016 tot 13 april 2016).

In een brief d.d. 4 april 2018 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te heroverwegen.

Met het oog op de mogelijke heroverweging van uw beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 14 december 2018 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U bevestigt dat u drie keer naar Afghanistan bent teruggekeerd. Uw vader stierf tijdens een gevecht met de Taliban op 20 december 2013. Uw moeder kampte vervolgens met mentale problemen en werd in een ziekenhuis in Kabul opgenomen. U kreeg toestemming van het CGVS om haar bij te staan. In januari 2014 ging u naar Kabul, waar u afwisselend bij uw moeder in het ziekenhuis en in een hotel verbleef. Van 12 maart 2016 tot 13 april 2016 en van 10 september 2016 tot 15 oktober 2016 was u ook in Kabul, telkens voor uw moeder die ziek is en in het ziekenhuis werd opgenomen. U reisde toen telkenmale zonder toestemming van het CGVS. U verklaart dat de keuze die u maakte door emoties werd ingegeven. Uw moeder heeft veel voor u gedaan en u kon haar niet in de steek laten. Hoewel u weet dat het u als vluchteling niet is toegestaan zonder toestemming van de Belgische autoriteiten naar uw land van herkomst terug te keren, heeft u dit toch twee keer gedaan.

U stelt dat u zich niet kan vestigen in Afghanistan omdat u daar nog steeds door de Taliban gezocht wordt. Bovendien houden de Taliban ook niet van mensen die langdurig in Europa verbleven hebben. Ook om die reden zou u problemen kunnen krijgen. Voorts verwijst u naar de algemene situatie van onveiligheid. U zegt dat er in Kabul dagelijks aanslagen zijn.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw nieuw paspoort waarmee u nog niet gereisd heeft, een attest van het Kim-ziekenhuis waar uw moeder verbleef, een attest van een wijkverantwoordelijke die zegt dat u uw zieke moeder kwam bijstaan, een vertaling van dit attest naar het Engels.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont aan dat u drie keer naar uw land van herkomst bent teruggereisd, waarvan twee keer zonder de toestemming van het CGVS.

Uw persoonlijke gedrag, meer bepaald uw meervoudige terugkeer naar Afghanistan, valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor vervolging door de Taliban omwille van de activiteiten van uw vader voor het Afghaanse leger. Hoewel u eerder verklaarde dat men u om die reden ook in Kabul zou opsporen en viseren (CGVS, 5 juni 2012, p.13) en u ook nu nog beweert dat u tijdens uw verblijf in Kabul schrik had dat de Taliban u daar zouden zien (CGVS, p.7), blijkt toch dat dit u er niet van weerhouden heeft drie maal naar Kabul terug te reizen en er telkens gedurende een maand te verblijven. Het CGVS ziet niet in hoe zulks valt te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 14 december 2018 gehoord door het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

U geeft ten eerste toe dat u van 12 maart 2016 tot 13 april 2016 een tweede en van 10 september 2016 tot 15 oktober 2016 een derde keer naar Afghanistan terugkeerde, maar zegt dat u daar door omstandigheden toe gedwongen werd. Uw moeder zou gezondheidsproblemen (psychische problemen en een nierziekte) kennen, u zou haar hebben moeten bijstaan toen zij telkens in een hospitaal in Kabul verbleef. Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat mag worden verondersteld dat andere personen uit uw familiaal netwerk deze taak eveneens op zich hadden kunnen nemen, te meer u ruim zes jaar geleden verklaarde dat u drie broers en vijf zussen heeft, en dat het jongste kind toen acht of negen jaar oud was. U had het toen ook over twee zussen die ouder dan u waren (CGVS, 5 juni 2012, p.3). Hieruit volgt logischerwijze de conclusie dat u ongetwijfeld broers en/of zussen of andere naasten heeft die de leeftijd hebben om de zorg voor uw moeder op zich te nemen, en dat niet kan worden aangenomen dat uw terugkeer naar Afghanistan absoluut noodzakelijk was.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wankelende gezondheid van uw moeder niet echt kunnen overtuigen. Gevraagd welke psychische problemen zij heeft, zegt u dat zij veel weent, geen lawaai verdraagt, etc. Dit is bijzonder vaag. Geconfronteerd met de diagnose in het door u neergelegde attest, als zou uw moeder schizofreen zijn, vraagt u vreemd genoeg eerst wat dit betekent, waarna u zegt dat uw moeder inderdaad emotioneel en bang is. Het is merkwaardig dat u enerzijds niet lijkt te weten wat men bedoelt met het ziektebeeld schizofrenie maar anderzijds deze aandoening wel belangrijk genoeg zou hebben geacht om ervoor naar Kabul terug te keren. Ook van het feit dat de behandelende arts uw moeder elektroshocks zou hebben toegediend, weet u naar eigen zeggen niets (CGVS, p.10), hoewel u tijdens de behandeling van uw moeder wel in Kabul zou zijn geweest (CGVS, p.10, 11). Dit alles is zeer merkwaardig en doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaring dat het de gezondheidstoestand van uw moeder was die u ertoe bracht naar Afghanistan terug te keren.

Wat voorts uw eerste terugkeer naar Afghanistan betreft, kan worden opgemerkt dat u toen van het CGVS weliswaar de toestemming kreeg om naar Kabul te reizen, maar dat u het niet aannemelijk maakt dat u toen zou zijn teruggereisd omwille van de dood van uw vader.

U beweert dat uw vader een militair was en in een vuurgevecht is omgekomen. Echter kan u niet verduidelijken in welk district uw vader om het leven werd gebracht, noch kan u zeggen of hij daar overleed of na overbrenging naar het hospitaal in Kabul (CGVS, p.11, 12). Ook op de vraag of er tijdens dat beweerde incident nog andere militairen werden gedood, kan u geen antwoord bieden (CGVS, p.11). Dat u, de oudste zoon van uw vader, niet blijkt te weten in welke omstandigheden hij het leven zou hebben gelaten, is zeer opmerkelijk. Het CGVS merkt dienaangaand ook op dat in 2014 een brief aan het CGVS werd bezorgd. Als het CGVS u dit document toont, verklaart u dat dit lang geleden is en zegt u niet meer te weten waarover dit gaat (CGVS, p.5). Dit is merkwaardig, te meer u na de brief te hebben gelezen aangeeft dat een wijkverantwoordelijke in Kabul hiermee zou bevestigen dat uw vader in Kabul begraven werd. Dat u slechts één document in verband met de zogezegde dood van uw vader heeft neergelegd maar dat u zich dit document en de inhoud ervan niet meer lijkt te herinneren, is opmerkelijk.

Uw vage verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader en de ziekte van uw moeder, doen het vermoeden rijzen dat u om heel andere redenen tot drie keer toe naar Kabul bent gereisd. Alleszins brengt u geen argumenten aan die het behoud van uw status zouden rechtvaardigen. In de mate dat u verwijst naar de problemen die u met de Taliban zou gekend hebben, tevens de reden waarom u zich onmogelijk in Afghanistan zou kunnen hervestigen, dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat u drie keer vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde en er telkenmale ongeveer een maand verbleven heeft, wat al een indicatie is dat ook deze vrees zeer relatief is.

Bovendien rijst tijdens het persoonlijk onderhoud het vermoeden dat u het CGVS tijdens uw asielprocedure heeft misleid en dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Immers, wanneer het CGVS nog eens kort polst naar de problemen die u voor uw komst naar België zou hebben gekend, blijkt toch dat uw verklaringen hieromtrent op diverse punten in tegenstrijd zijn met wat u eerder heeft verklaard. Hierdoor wordt het geloof in de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u tijdens uw asielprocedure dat u in de late namiddag terugkeerde van de bazar toen u werd ontvoerd door de Taliban. U verduidelijkte iets later dat u niet van school kwam maar herhaalde dat u op dat moment van de bazar terugkeerde (CGVS, 5 juni 2012, p.13, 18). Nu meent u dat u 's morgens op weg was naar school toen u door de Taliban werd meegenomen (CGVS, p.9). Dat u zich het moment en de omstandigheden waarin u zou zijn ontvoerd niet meer zou herinneren, is bijzonder opmerkelijk gezien het belang van deze (eenmalige) gebeurtenis. Voorts wijst het CGVS op het merkwaardige gegeven dat u verklaart dat u minder dan twee maanden na uw ontsnapping uit handen van de Taliban uit Afghanistan vertrokken bent (CGVS, p.7), terwijl u eerder toch verklaarde dat u nog zes maanden thuis was alvorens u het land verliet (CGVS, 5 juni 2012, p.11).

Hoewel het CGVS erkent dat de beweerde problemen inderdaad al van geruime tijd geleden zouden dateren, dient anderzijds te worden opgemerkt dat het hier toch gaat om zeer ernstige feiten (een ontvoering door de Taliban) en mag worden verwacht dat uw herinnering aan zulke zaken blijvend is. Dat u nu dusdanig uiteenlopende verklaringen aflegt met betrekking tot die zaken, doet vermoeden dat u in werkelijkheid nooit door de Taliban werd gevisieerd.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw beweerde problemen met de Taliban hun oorsprong zouden vinden in de legeractiviteiten van uw vader, dat dus ook mag worden verondersteld dat niet alleen u maar ook uw andere familieleden zouden kunnen worden gevisieerd, maar dat u geen melding maakt van vervolgingsfeiten waarvan uw familie na uw vertrek uit het land (in 2011) het slachtoffer zou zijn geworden. U zegt louter dat uw broer S. de regio drie jaar geleden verliet, maar wijst dit aan rekruteringspraktijken van Islamitische Staat en niet aan problemen met de Taliban. De vaststelling dat de Taliban uw familie in al die jaren nooit lijken te hebben benaderd, wijst er eveneens op dat u van die kant weinig te vrezen heeft.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Nadat u in België werd erkend als vluchteling op 2 oktober 2012 ging u drie maal terug naar Afghanistan. U biedt geen duidelijk zicht op uw precieze beweegredenen om naar Afghanistan terug te keren en u legde tegenstrijdige verklaringen af inzake uw initiële vluchtaanleiding. U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

U heeft tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaard dat u al geruime tijd in België verblijft en dat de Taliban niet houden van mensen die in Europa hebben gewoond (CGVS, p.13). Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat u in Afghanistan problemen heeft gekend omwille van uw verblijf in België. Nergens uit uw relaas blijkt dat iemand u om deze reden zou hebben lastiggevallen. De vaststelling dat u drie keer naar Afghanistan bent teruggekeerd, toont bovendien het zeer relatieve karakter van deze beweerde vrees aan.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Wat de algemene veiligheidssituatie in uw provincie van herkomst Nangarhar betreft, is het CGVS van oordeel dat u zich kan onttrekken aan dit risico door u in de hoofdstad Kabul te vestigen. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, u bent een alleenstaande, volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U bent geschoold en geletterd en heeft al enige werkervaring. U volgde een opleiding hulpkok en werkte hier in verschillende restaurants.

Eerder was u ook tewerkgesteld in een fabriek, momenteel werkt u in een vishandel. Daarnaast volgde u ook een opleiding tot lasser (CGVS, p.9). Iemand met uw vaardigheden en werkervaring moet ook in een stad als Kabul werk kunnen vinden. Verder mag worden verondersteld dat u de stad Kabul enigszins kent. U heeft er de voorbije jaren drie maal gedurende een maand verbleven. Dat u daar was louter omwille van de gezondheidstoestand van uw moeder, is weinig geloofwaardig gebleken. Mogelijks had u andere redenen, maar wenst u daar liever geen duidelijk zicht op te bieden. Alleszins is uit uw verklaringen niet gebleken dat u in Kabul problemen zou hebben gekend. Bovendien blijkt u ook mensen in Kabul te kennen. U heeft een oom in Kabul, waarvan u zegt dat u er geen goede band mee heeft (CGVS, p.6). Dit mag gezien uw eerdere verklaringen toch worden gerelativeerd. Immers zei u tijdens een eerder onderhoud dat jullie relaties onderhielden en dat jullie oom uit Kabul wel eens op bezoek kwam "als er iets gebeurd was" (CGVS, 5 juni 2012, p.9). U heeft het ook over een vriend van u die in Kabul in een studio woont en op uw vraag naar het ziekenhuis ging om daar documenten op te halen (CGVS, p.7). U zegt dat deze mensen u geen onderdak kunnen of willen geven omdat zij dan ook de Taliban zouden moeten vrezen (CGVS, p.6, 7), echter is dit in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gebleken. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

U toont geenszins het tegendeel aan. De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw nieuwe paspoort bevestigt uw identiteit die niet wordt betwist. Het attest van een wijkverantwoordelijke en het attest van een hospitaal moeten bevestigen dat uw moeder gezondheidsklachten heeft en dat u haar moest bijstaan. Dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien kan worden verwezen naar objectieve informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"het artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht Manifeste beoordelingsfout."

Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij bij zijn aankomst in België in 2011 enorme geheugenproblemen had ingevolge de trauma's opgelopen in zijn land van herkomst (verzoekschrift, stuk 2). Dit geheugenverlies verklaart waarom hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het tijdstip van zijn ontvoering door de taliban en zijn vertrek uit Afghanistan. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal hiermee rekening heeft gehouden.

Ten tweede benadrukt verzoeker dat hij naar Afghanistan is gereisd om zijn zieke moeder te bezoeken en bij te staan. Hij wijst hierbij op de attesten van het ziekenhuis en de wijkverantwoordelijke die hij heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat zijn moeder ziek en hulpbehoevend was. Hij meent dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met deze bewijsstukken en niet motiveert waarom hiermee geen rekening kan worden gehouden ter staving van zijn verklaringen dat hij genoodzaakt was om naar Afghanistan terug te keren.

De commissaris-generaal stelt bovendien onterecht dat verzoekers persoonlijk gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst. Verzoeker werd in Afghanistan immers gevisieerd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader als officier bij het Afghaanse leger.

De commissaris-generaal toont niet aan dat er anno 2019 in zijn hoofde geen sprake meer zou zijn van een risico op vervolging door de taliban bij terugkeer naar zijn land van herkomst, aldus verzoeker.

De commissaris-generaal toont evenmin aan dat er sprake is van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er verder nog op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan heeft nagelaten om enerzijds rekening te houden met het "*subjectieve element van verzoekers angst/vrees*" en anderzijds met de objectieve informatie waaruit blijkt dat de taliban in Afghanistan nog steeds Afghaanse militairen effectief viseert. Hij verwijst hierbij naar een artikel uit the NY Times (verzoekschrift, stuk 3). Verder verwijst en citeert hij uit het UNHCR "*Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*".

Verzoeker wijst erop dat uit het door hem neergelegde medisch dossier (verzoekschrift, stuk 2) blijkt dat hij bij zijn aankomst in België te kampen had met een psychische acute problematiek, waardoor hij in november 2011 werd opgenomen op de PAAZ-afdeling van het Jan Palfijnziekenhuis. De commissaris-generaal motiveert niet waarom geen rekening wordt gehouden met verzoekers subjectieve vrees en zijn acute psychische problematiek.

Verzoeker voert ten slotte nog aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal zijn nood aan internationale bescherming aan de hand van dit artikel heeft getoetst. Hij meent dat de commissaris-generaal, alvorens zijn vluchtelingenstatus in te trekken, een onderzoek dient te voeren naar de politieke situatie en naar de mensenrechtensituatie in Afghanistan en zijn district van herkomst, Shinwar, en de mogelijkheid van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief.

Verzoeker meent verder dat de motivering in de bestreden beslissing dat hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul ingaat tegen de conclusie van de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 4), waarin volgens hem wordt gesteld dat de stad Kabul door de talrijke gewelddadige conflicten, de overbevolking en de armoede niet kan worden beschouwd als een intern vestigingsalternatief. De vaststelling dat verzoeker driemaal voor een korte periode in de stad Kabul zou hebben verbleven bij zijn terugkeer naar Afghanistan, doet geen afbreuk aan de beoordeling van het UNHCR. Hij beschikt dan ook niet over een intern vestigingsalternatief in Afghanistan, aldus verzoeker.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- het medisch dossier van verzoeker (stuk 2);
- het artikel "*Afghan war casualty report: May 24-30. At least 134 pro-government forces and 47 civilians were killed in Afghanistan during the past week*" van Fahim Abed van 30 mei 2019 (stuk 3);
- een uittreksel uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 26 september 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017;
- COI Focus "*Afghanistan Security Situation in Kabul City*" van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2019.

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:
(...)”*

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker driemaal is teruggekeerd naar Kabul in Afghanistan. Verzoeker keerde een eerste maal terug naar Kabul met toestemming van de commissaris-generaal in januari 2014 en keerde vervolgens van 12 maart tot 13 april 2016 een tweede keer en van 10 september 2016 tot 15 oktober 2016 een derde keer terug naar Kabul.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat verzoekers gedrag – het feit dat hij meermaals vrijwillig en voor een periode van minstens één maand terugkeerde naar Afghanistan in 2014 en 2016, – onverenigbaar is met de door hem geschetste vrees voor vervolging in Afghanistan.

De door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn terugkeer naar Afghanistan zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het ‘vrijwillige karakter’ van verzoekers terugkeer naar Afghanistan, noch aan het besluit dat zijn terugkeer onverenigbaar is met de door hem geschetste vrees voor vervolging in Afghanistan.

In de bestreden beslissing werd immers terecht geoordeeld dat:

“U geeft ten eerste toe dat u van 12 maart 2016 tot 13 april 2016 een tweede en van 10 september 2016 tot 15 oktober 2016 een derde keer naar Afghanistan terugkeerde, maar zegt dat u daar door omstandigheden toe gedwongen werd. Uw moeder zou gezondheidsproblemen (psychische problemen en een nierziekte) kennen, u zou haar hebben moeten bijstaan toen zij telkens in een hospitaal in Kabul verbleef. Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat mag worden verondersteld dat andere personen uit uw familiaal netwerk deze taak eveneens op zich hadden kunnen nemen, te meer u ruim zes jaar geleden verklaarde dat u drie broers en vijf zussen heeft, en dat het jongste kind toen acht of negen jaar oud was. U had het toen ook over twee zussen die ouder dan u waren (CGVS, 5 juni 2012, p.3). Hieruit volgt logischerwijze de conclusie dat u ongetwijfeld broers en/of zussen of andere naasten heeft die de leeftijd hebben om de zorg voor uw moeder op zich te nemen, en dat niet kan worden aangenomen dat uw terugkeer naar Afghanistan absoluut noodzakelijk was.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de wankelende gezondheid van uw moeder niet echt kunnen overtuigen. Gevraagd welke psychische problemen zij heeft, zegt u dat zij veel weent, geen lawaai verdraagt, etc. Dit is bijzonder vaag. Geconfronteerd met de diagnose in het door u neergelegde attest, als zou uw moeder schizofreen zijn, vraagt u vreemd genoeg eerst wat dit betekent, waarna u zegt dat uw moeder inderdaad emotioneel en bang is. Het is merkwaardig dat u enerzijds niet lijkt te weten wat men bedoelt met het ziektebeeld schizofrenie maar anderzijds deze aandoening wel belangrijk genoeg zou hebben geacht om ervoor naar Kabul terug te keren. Ook van het feit dat de behandelende arts uw moeder elektroshocks zou hebben toegediend, weet u naar eigen zeggen niets (CGVS, p.10), hoewel u tijdens de behandeling van uw moeder wel in Kabul zou zijn geweest (CGVS, p.10, 11). Dit alles is zeer merkwaardig en doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaring dat het de gezondheidstoestand van uw moeder was die u ertoe bracht naar Afghanistan terug te keren.

Wat voorts uw eerste terugkeer naar Afghanistan betreft, kan worden opgemerkt dat u toen van het CGVS weliswaar de toestemming kreeg om naar Kabul te reizen, maar dat u het niet aannemelijk maakt dat u toen zou zijn teruggereisd omwille van de dood van uw vader. U beweert dat uw vader een militair was en in een vuurgevecht is overleden.

Echter kan u niet verduidelijken in welk district uw vader om het leven werd gebracht, noch kan u zeggen of hij daar overleed of na overbrenging naar het hospitaal in Kabul (CGVS, p.11, 12). Ook op de vraag of er tijdens dat beweerde incident nog andere militairen werden gedood, kan u geen antwoord bieden (CGVS, p.11). Dat u, de oudste zoon van uw vader, niet blijkt te weten in welke omstandigheden hij het leven zou hebben gelaten, is zeer opmerkelijk. Het CGVS merkt dienaangaand ook op dat in 2014 een brief aan het CGVS werd bezorgd. Als het CGVS u dit document toont, verklaart u dat dit lang geleden is en zegt u niet meer te weten waarover dit gaat (CGVS, p.5). Dit is merkwaardig, te meer u na de brief te hebben gelezen aangeeft dat een wijkverantwoordelijke in Kabul hiermee zou bevestigen dat uw vader in Kabul begraven werd. Dat u slechts één document in verband met de zogezegde dood van uw vader heeft neergelegd maar dat u zich dit document en de inhoud ervan niet meer lijkt te herinneren, is opmerkelijk.

Uw vage verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader en de ziekte van uw moeder, doen het vermoeden rijzen dat u om heel andere redenen tot drie keer toe naar Kabul bent gereisd. Alleszins brengt u geen argumenten aan die het behoud van uw status zouden rechtvaardigen. In de mate dat u verwijst naar de problemen die u met de Taliban zou gekend hebben, tevens de reden waarom u zich onmogelijk in Afghanistan zou kunnen hervestigen, dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat u drie keer vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde en er telkenmale ongeveer een maand verbleven heeft, wat al een indicatie is dat ook deze vrees zeer relatief is.”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift blijft op dit punt beperkt naar het verwijzen naar de door hem neergelegde bewijsstukken inzake de ziekte van zijn moeder, zijnde de attesten van het ziekenhuis en de wijkverantwoordelijke in Kabul (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 29, nrs. 6-8), doch hiermee doet hij geen afbreuk aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan immers niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat niet werd gemotiveerd waarom deze documenten geen bewijswaarde hebben, gezien de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat: *“Het attest van een wijkverantwoordelijke en het attest van een hospitaal moeten bevestigen dat uw moeder gezondheidsklachten heeft en dat u haar moest bijstaan. Dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien kan worden verwezen naar objectieve informatie, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”* Verzoeker toont met het louter neerleggen van deze attesten aldus niet aan dat zijn verklaringen over de ziekte van zijn moeder geloofwaardig kunnen gelden als reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst verder in het verzoekschrift andermaal naar zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van het profiel van zijn vader als officier bij het Afghaanse leger, doch hij gaat hiermee voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat: *“In de mate dat u verwijst naar de problemen die u met de Taliban zou gekend hebben, tevens de reden waarom u zich onmogelijk in Afghanistan zou kunnen hervestigen, dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat u drie keer vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde en er telkenmale ongeveer een maand verbleven heeft, wat al een indicatie is dat ook deze vrees zeer relatief is.”*

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat aan hem destijds in 2011 de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tussen het eerste persoonlijk onderhoud op 5 juni 2012 en het tweede persoonlijk onderhoud op 14 december 2018. De bestreden beslissing merkte immers terecht op dat *“Bovendien rijst tijdens het persoonlijk onderhoud het vermoeden dat u het CGVS tijdens uw asielprocedure heeft misleid en dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Immers, wanneer het CGVS nog eens kort polst naar de problemen die u voor uw komst naar België zou hebben gekend, blijkt toch dat uw verklaringen hieromtrent op diverse punten in tegenstrijd zijn met wat u eerder heeft verklaard. Hierdoor wordt het geloof in de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, ernstig ondermijnd. Zo verklaarde u tijdens uw asielprocedure dat u in de late namiddag terugkeerde van de bazar toen u werd ontvoerd door de Taliban. U verduidelikte iets later dat u niet van school kwam maar herhaalde dat u op dat moment van de bazar terugkeerde (CGVS, 5 juni 2012, p.13, 18). Nu meent u dat u 's morgens op weg was naar school toen u door de Taliban werd meegenomen (CGVS, p.9). Dat u zich het moment en de omstandigheden waarin u zou zijn ontvoerd niet meer zou herinneren, is bijzonder opmerkelijk gezien het belang van deze (eenmalige) gebeurtenis.*

Voorts wijst het CGVS op het merkwaardige gegeven dat u verklaart dat u minder dan twee maanden na uw ontsnapping uit handen van de Taliban uit Afghanistan vertrokken bent (CGVS, p.7), terwijl u eerder toch verklaarde dat u nog zes maanden thuis was alvorens u het land verliet (CGVS, 5 juni 2012, p.11).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw beweerde problemen met de Taliban hun oorsprong zouden vinden in de legeractiviteiten van uw vader, dat dus ook mag worden verondersteld dat niet alleen u maar ook uw andere familieleden zouden kunnen worden gevisieerd, maar dat u geen melding maakt van vervolgingsfeiten waarvan uw familie na uw vertrek uit het land (in 2011) het slachtoffer zou zijn geworden. U zegt louter dat uw broer S. de regio drie jaar geleden verliet, maar wijst dit aan rekruteringspraktijken van Islamitische Staat en niet aan problemen met de Taliban. De vaststelling dat de Taliban uw familie in al die jaren nooit lijken te hebben benaderd, wijst er eveneens op dat u van die kant weinig te vrezen heeft.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij bij zijn aankomst in België in 2011 geheugenproblemen had als gevolg van de opgelopen trauma's in zijn land van herkomst en legt ter staving van dit verweer zijn medisch dossier (verzoekschrift, stuk 2) neer, waaruit blijkt dat hij op 18 november 2011 werd opgenomen op de afdeling PAAZ in het Jan Palfijnziekenhuis omwille van een acute psychische problematiek. De Raad wijst er echter op dat het loutere feit dat verzoeker bij zijn aankomst in België in 2011 acute psychische problemen had niet aantoonbaar dat verzoeker tevens kampte met geheugenproblemen, noch dat deze dermate ingrijpend zouden zijn geweest dat zij een invloed zouden hebben gehad op zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Dit onderhoud vond immers plaats op 5 juni 2012, ruim een half jaar na verzoekers opname in het ziekenhuis. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker, noch zijn voogd of advocaat tijdens het onderhoud op enig ogenblik melding maakte van geheugen- of andere psychologische problemen. Verzoeker gaf tijdens de bespreking van zijn vluchtrelaas evenmin aan dat hij zich bepaalde feiten van zijn vluchtrelaas niet meer zou herinneren (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 21). Verzoeker toont dan ook niet op afdoende wijze aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip en de plaats van zijn ontvoering en het tijdstip van vertrek uit Afghanistan te wijten zijn aan geheugenproblemen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat *“Hoewel het CGVS erkent dat de beweerde problemen inderdaad al van geruime tijd geleden zouden dateren, dient anderzijds te worden opgemerkt dat het hier toch gaat om zeer ernstige feiten (een ontvoering door de Taliban) en mag worden verwacht dat uw herinnering aan zulke zaken blijvend is. Dat u nu dusdanig uiteenlopende verklaringen aflegt met betrekking tot die zaken, doet vermoeden dat u in werkelijkheid nooit door de Taliban werd gevisieerd.”* Verzoeker brengt geen dienstig verweer ter betwisting van deze beoordeling.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet aantoonbaar dat er anno 2019 in zijn hoofde plots helemaal geen sprake meer zou zijn van een risico op vervolging door de Taliban bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er immers op dat verzoekers terugkeer naar Afghanistan voldoende vaststaat. Uit wat voorafgaat blijkt bovendien dat de Raad in het gewisse blijft over de redenen en de omstandigheden van verzoekers terugkeer naar Afghanistan. De vaststelling dat verzoeker geen zicht poogt te bieden op zijn verblijf en terugkeer naar Afghanistan en de redenen voor deze terugkeer, ondermijnt zijn verklaringen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming ten opzichte van Afghanistan. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers persoonlijke gedrag, met name zijn terugkeer naar Afghanistan en zijn misleidende en leugenachtige verklaringen hierover, er verder op wijst dat verzoeker niet over een gegronde vrees voor vervolging beschikt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

De door verzoeker toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de Taliban nog steeds Afghaanse militairen viseert (verzoekschrift, stukken 3 en 4) kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker er thans niet langer in slaagt om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Het loutere feit dat verzoekers vader een militair profiel heeft volstaat immers niet om een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat *“U heeft tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaard dat u al geruime tijd in België verblijft en dat de Taliban niet houden van mensen die in Europa hebben gewoond (CGVS, p.13).*

Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat u in Afghanistan problemen heeft gekend omwille van uw verblijf in België. Nergens uit uw relaas blijkt dat iemand u om deze reden zou hebben lastiggevallen. De vaststelling dat u drie keer naar Afghanistan bent teruggekeerd, toont bovendien het zeer relatieve karakter van deze beweerde vrees aan.” Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

De Raad merkt verder nog op dat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat verzoekers paspoort louter zijn identiteit kan bevestigen, die in de huidige stand van het onderzoek niet wordt betwist.

Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op wat voorafgaat, wordt verzoekers vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet ingetrokken.

Gelet op hetgeen voorafgaat bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de algemene mensenrechtenrechtensituatie is onvoldoende concreet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen wat verzoeker betreft.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat geen onderzoek werd gevoerd naar de situatie in zijn regio van herkomst, het district Shinwar in de provincie Nangarhar. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient er echter op gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 30, nrs. 1-4: aanvullende nota commissaris-generaal) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt tevens dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de

impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, u bent een alleenstaande, volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U bent geschoold en geletterd en heeft al enige werkervaring. U volgde een opleiding hulpkok en werkte hier in verschillende restaurants. Eerder was u ook tewerkgesteld in een fabriek, momenteel werkt u in een vishandel. Daarnaast volgde u ook een opleiding tot lasser (CGVS, p.9). Iemand met uw vaardigheden en werkervaring moet ook in een stad als Kabul werk kunnen vinden. Verder mag worden verondersteld dat u de stad Kabul enigszins kent. U heeft er de voorbije jaren drie maal gedurende een maand verbleven. Dat u daar was louter omwille van de gezondheidstoestand van uw moeder, is weinig geloofwaardig gebleken. Mogelijks had u andere redenen, maar wenst u daar liever geen duidelijk zicht op te bieden. Alleszins is uit uw verklaringen niet gebleken dat u in Kabul problemen zou hebben gekend. Bovendien blijkt u ook mensen in Kabul te kennen. U heeft een oom in Kabul, waarvan u zegt dat u er geen goede band mee heeft (CGVS, p.6). Dit mag gezien uw eerdere verklaringen toch worden gerelativeerd. Immers zei u tijdens een eerder onderhoud dat jullie relaties onderhielden en dat jullie oom uit Kabul wel eens op bezoek kwam "als er iets gebeurd was" (CGVS, 5 juni 2012, p.9). U heeft het ook over een vriend van u die in Kabul in een studio woont en op uw vraag naar het ziekenhuis ging om daar documenten op te halen (CGVS, p.7). U zegt dat deze mensen u geen onderdak kunnen of willen geven omdat zij dan ook de Taliban zouden moeten vrezen (CGVS, p.6, 7), echter is dit in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gebleken. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt."

Daar waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul"), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: “[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*” (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP